

gui condicionat per una vivència. Darrere de qualsevol cosa hi ha una realitat que jo he vist i he viscut.”

Aspectes recurrents de la seva obra.

Al llarg de l'exposició s'exploren alguns dels aspectes recurrents en la seva obra: la natura, la representació del paisatge, el Mediterrani i Agramunt, com en el cas de *Blat* (1948); l'ús del color i la simbologia, per exemple, extreta del *Guernica* de Picasso, com en *Tots els anys al plat* (1998); la incorporació d'objectes de la vida real (llaunes, teles, bombetes) que manipula i transforma per formar noves composicions, com en *La finestra* (1964). També el compromís social de qui es definia com “un treballador de la pintura”, amb *El Che* (1967). Es poden veure peces de l'etapa inicial –*La caça de l'òliba* (1950)–, quan s'emmiralla amb artistes catalans: Mir, Nonell o Casas. El 1953, però, una beca de l'Institut Francès li permet fer una estada a París, que, amb les seves pròpies paraules: “Em va causar un terrabastall molt fort. De la mateixa manera que Agramunt va ser clau, París també ho va ser, perquè em trobo amb Picasso, amb tota la gran pintura i tot el que suposava la ruptura.” Allà entrarà en contacte amb Gris, Matisse i Cézanne, per citar-ne alguns, que, juntament amb Miró, seran influències importants al llarg de la seva vida. I és a finals d'aquesta mateixa dècada que comença a incloure objectes en l'obra, sense prescindir de la pintura, i treballa amb el *collage* i l'acoblament. En destaquen *Homenatge al pintor de parets* (1964), la reivindicativa *Brotxa bandera* (1970) o *Minotaure* (2001), en la qual converteix una màscara de soldador trencada en un aterridor cap de brau.

Procés de recerca inacabada. “Com podem observar –escriu Homs– mirant les peces d'aquesta exposició, la riquesa i complexitat de la seva obra es concep com un procés de recerca inacabable que

desborda constantment el suport de l'obra, quan no és que el suport passa a ser l'obra mateixa. La seva necessitat d'expansió i investigació, de transformació a vegades quasi com un joc conceptual, el porten a experimentar amb tota mena de tècniques, suports i materials, però mantenint en tot moment la seva empremta personal, el nucli essencial de la seva obra.”

Dues publicacions. La realitat transformada s'acompanya de dues publicacions. Per un costat, un catàleg, editat per la Fundació Privada Espai Guinovart, que recull les converses que el comissari va mantenir fa uns mesos amb Maria Guinovart, filla de l'artista i presidenta de la Fundació Guinovart, que ofereix una

interpretació del seu treball més íntima i familiar; Marko Daniel, director de la Fundació Joan Miró de Barcelona, amb una lectura que lliga la trajectòria de Guinovart amb els seus referents; i Àlex Susanna, com a curador de l'Any Guinovart. A més, la Vila Casas ha publicat un catàleg en el qual ha convidat crítics i comissaris de diferents generacions, vinculats d'una manera o altra a la seva obra, a glossar i llegir novament Guinovart. Es tracta de Glòria Bosch, José Corredor-Matheos, Daniel Giralt-Miracle, Teresa Grandas, Manel Guerrero, Martí Manen, Pau Minguet, Àlex Mitrani i Maria Palau. Nou textos que se sumen al relat curatorial i que demostren la vigència i actualitat del ric llegat guinovartià.

Josep Guinovart. *El cor de l'era*. 2003.

